

ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Εισήγηση του κ. Θωμά Βελλιανίτη τμηματάρχου του υπουργείου Ψωmateυικών στη σειρά των συζητήσεων που όργανωσε ο Σ.Ε.Δ.Γ. στο Σύλλογο Ὠφελίμων Βιβλίων ἀπάνω στο θέμα αὐτό.

Ἡ κακῶς ἐννοουμένη μέριμνα περὶ ἠθικῆς καὶ προστασίας τῆς δημοσίας υγείας ἐδημιούργησεν ἀπὸ τοῦ 1791, ἐ. Γαλλία κατ' ἀρχάς καὶ εἰς ἄλλα Κράτη κατόπιν, τὸν θεσμόν τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν κοινῶν γυναικῶν (reglementation). Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ θεσμοῦ τούτου, τοῦ προσβάλλοντος τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν τῆς γυναικός, ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ εἶχε τὸ δικαίωμα, ἀνευ ἐιδικοῦ νόμου, ἀνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως, νὰ περιορίσῃ καὶ φυλακίσῃ ἐπ' ἀόριστον χρόνον ὠρσιμένας γυναῖκας, ἀναιτιολογητῶς, ἀνευ ἐλπίδος ἀπολυτρώσεως. Ἡ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου δὲ τούτου ἀρμοδιότης τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς συνίστατο: 1) εἰς τὴν ἐγγραφὴν ἢ διαγραφὴν τῶν κοινῶν γυναικῶν εἰς ἐιδικὸν μητρώον, 2) εἰς τὴν ἐπιβλεψὴν τῶν κοινῶν γυναικῶν διὰ τῆς ἀσκήσεως ἐπ' αὐτῶν πειθαρχικῆς ἐξουσίας, κανονισμοῦ ἐντός τῶν ὁρίων τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ κατὰ τῶν παραβαίνουσῶν τοὺς κανονισμοὺς τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός των!!

Παρ' ἡμῖν μέχρι τοῦ ἔτους 1922, ὅποτε ἐδημοσιεύθη καὶ ἔσχυσεν ὁ Νόμος 3032 «περὶ τῶν μέτρων πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων ὡς καὶ περὶ ἀσέμων γυναικῶν», ἐιδικὴ νομοθεσία περὶ κοινῶν γυναικῶν δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ τὰ κατ' αὐτὸς ἐρρυθμίζοντο αὐθαίρετως καὶ διὰ διοικητικῶν μέτρων ἤτοι 1) διὰ τῆς ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1856 κανονιστικῆς διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν 2) διὰ τῆς ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1856 ὁμοίας «περὶ οἴκων ἀνοχῆς», καὶ τῆς ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1894 ὑγειονομικῆς διατάξεως τῆς Ὑγειονομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν-Πειραιῶς «περὶ κοινῶν γυναικῶν καὶ οἴκων ἀνοχῆς» καὶ 3) τῆς ἐπ' ἀριθ. 25. 9443 τῆς 31 Μαΐου 1911 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν «περὶ τοῦ τρόπου τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν κοινῶν γυναικῶν». Κρίνω περιττὸν νὰ ἀναπτύξω τὸ περιεχόμενον τῶν αὐθαιρέτων καὶ παρανόμων διοικητικῶν τούτων μέτρων καὶ ἀρκεῖ νὰ δηλωθῇ ἀπλῶς ὅτι ταῦτα ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ σκληροτάτου γαλλικοῦ νόμου τῆς 19 Ἰουλίου 1791 καὶ τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1878 τῆς ἐπὶ τῶν ἠθῶν ὑπηρεσίας τῶν Παρισίων. Κ' ἐνῶ ἠλπίζετο ὅτι ἡ μακροχρόνιος πείρα, ἡ διεθνὴς κίνησις κατὰ τῆς σωματεμπορίας, θὰ προήγε τὴν ἡμετέραν Πολιτείαν νὰ συγχρονισθῇ πρὸς ἐπιδιώξιν μέτρων καὶ μέσων ἀποτελεσματικῶν διὰ τὴν προφύλαξιν τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς καὶ τῆς δημοσίας υγείας, ἐθέσπισε τὸν ἀνωτέρω νόμον 3032 τοῦ 1922 περὶ ἀσέμων γυναικῶν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνομιμοποίησεν ὅλα σχεδὸν ἐκεῖνα τὰ ἀνελεύθερα καὶ σκληρὰ μέτρα τὰ ὁποῖα προηγήθη δειλά-δειλά ἀπετόλμα νὰ λαμβάνῃ ἡ διοίκησις καὶ ἐφῆρμοζεν ἡ ἀστυνομία.

Αἱ ἐκ τοῦ θεσμοῦ τῆς reglementation προκύψασαι ἀδικίαι καθ' ὠρσιμένου ἀριθμοῦ γυναικῶν, εὐθύς ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς του, ἐξήγειραν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν φιλανθρωπῶν τὸ αἰσθημα τῆς φρικῆς καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀντιδράσεως διὰ τῆς συσσωματώσεως τῶν ὁμοϊδεατῶν, οἵτινες καὶ παραλαβόντες τὸ ὄνομα τῶν abolitionistes ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς σωματεμπορίας τῶν μαύρων, ἀνέλαβον καὶ αὐτοὶ κατὰ τῶν reglementaristes πραγματικῶν καὶ ἐπιμονῶν ἀγῶνα ὅστις ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον. Ἀλλὰ οἱ abolitionistes τώρα κατέσχυσαν τῶν ἀντιπροσυνόντων εἰς πλείστας πολιτισμένας χώρας καὶ ἐπέτυχον τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἱερότητος τοῦ ἀγῶνος των εἰς τὰς χώρας ὅπου ἀκόμη δὲν ἐπεβλήθησαν.

Ἡ τιμὴ τῆς ἐμφανίσεως (1864) καὶ τῆς ἐν ἀρχῇ δράσεως, τῶν abolitionistes ἀνήκει εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἀνεφάνησαν οἱ πρῶτοι αὐτῆς ὀπαδοὶ πρὸς καταπολέμησιν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς reglementation εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ διότι βραδύτερον (1875) ἡ Ἰωσηφίνα σύζυγος τοῦ ἀγγλοῦ ἐπισκόπου καὶ διασήμου θεολόγου Μπάτλερ ὑπῆρξεν ἡ ἰδρύτρια τῆς διεθνούς ὁμοσπονδίας τῶν abolitionistes.

Πλὴν τῶν ἄλλων κακῶν ὁ θεσμὸς τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν ἀσέμων γυναικῶν ἐγέννησε καὶ ἀνέπτυξε καὶ νέαν κοινωνικὴν πληγὴν—τὴν σωματεμπορίαν τῆς λευκῆς σαρκός. Ὡς γνωστὸν, ἡ ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ reglementation εἶναι ἡ λειτουργία τῶν οἴκων ἀνοχῆς. Διότι ὁ οἶκος ἀνοχῆς εἶναι ὁ τόπος τῆς ἐμπορίας τῆς γυναικός. Τὸ ἀνήλικον κορίτσι, ἡ ἀνόητος, ἡ ἀμόρφωτος, ἡ ἀπορὸς γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ σωματικὴ ὁμορφία καὶ χάρις, μαροεῖ νὰ δώσῃ κέρδος εἰς τὸν σωματέμπορον, θὰ ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ τὴν ἐπαγγελματικὴν δεξιόρκειαν αὐτοῦ, θὰ σαγηνευθῇ ἀπὸ τὴν παχειὴν ὑποσχέσιν μέλλοντος γάμου ἢ καὶ μιᾶς αἰσθηματικῆς ἀποκαταστάσεως μετὰ τὸ κουβαρντόπαιδο, ἢ τὸν εὐτορον γυναικοθήραν ὅπου θὰ τῆς κάμῃ τὰ λοῦσα της, καὶ θὰ τὴν ἐγκαταστήσῃ στὸ ἄνετο καὶ πλούσιο σπῆτι, τὸ πλημμυρισμένο ἀπὸ εὐτυχία καὶ πού ὁ βίος ἐκεῖ μέσα θὰ εἶναι διαρκὲς γλέντι καὶ ἀπόλαυσις...

Ὁ ἀγὼν τοῦ σωματεμπορίου εἶναι τόσον εὐκολώτερος ὅσον τὸ θῦμα ἀνήκει σὲ κατωτέραν πνευματικὴν μόρφωσιν καὶ ὁ βίος του παρουσιάζει περισσοτέρας ὕλικας καὶ ἠθικὰς στενοχωρίας.

Ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον γνωρίζω οὐδεμία παρ' ἡμῖν σοβαρὰ καὶ ἀποτελεσματικὴ ἐνέργεια ἐγένετο πρὸς καταπολέμησιν τῆς σωματεμπορίας. Αἱ ἐν τῷ τύπῳ ἐλάχιστοι φωναὶ οὐδεμίαν ἀπήχησιν εἶχον εἰς τὰ αὐτιά τῶν ἀρμοδίων, εἰς τοὺς ὁποίους παραμένει σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος ἀκόμη ἡ παλαιὰ πρόληψις, ὅτι τὰ δυστυχημένα αὐτὰ πλάσματα εἶναι τὰ ὀχρώματα τῆς ἠθικῆς, τὰ προχῶματα τῆς δημοσίας υγείας. Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καὶ φιλανθρωπία ἕως τώρα κατείχεται ἀπὸ τὰς αὐτὰς προλήψεις ἢ ἐστερεῖτο τοῦ ἀναγκαίου ἐνθουσιασμοῦ πρὸς ὀργάνωσιν καὶ δράσιν.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ σωματεμπορία ἀσκαίται ὑπὸ ὀργανωμένων ὁμάδων εἰς μεγάλην κλίμακα ὁ ὁποία πλουτίζει ὄχι μόνον τοὺς ἐν Ἑλλάδι οἴκους ἀνοχῆς ἀλλὰ καὶ τῆς Αἰγύπτου, πρὸ τοῦ πολέμου δὲ τῆς Κων/πόλεως καὶ Σμύρνης.

Κατὰ τὰς παρατηρήσεις μου τὰ θύματα τῆς σωματεμπορίας παρ' ἡμῖν εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον γυναῖκες τῶν ἀπορωτέρων κοινωνικῶν τάξεων καὶ τῆς ἀτελεστέρως μορφώσεως. Ἀλλὰ καὶ οἱ σωματέμποροι ἀνήκουσιν εἰς τὰς τάξεις αὐτάς διὰ τοῦτο δύσκολον ἀποβαίνει αἱ γυναῖκες πού ἔχουν κάποιαν μόρφωσιν νὰ παρασυρθοῦν εἰς ἐκμετάλλευσιν ὑπὸ τοιούτων σωματεμπορῶν.

Τὸ Αἰγυπτιακὸν κοιμητῶν συνέλεξε κατὰ τὸ 1908, θύματα τῶν σωματεμπορῶν, 759 Ἑλληνίδας καὶ 1209 κατὰ τὸ 1909, τὰς ὁποίας παρέδωσε εἰς τὰς Ἑλληνικὰς προξενικὰς καὶ Ἐκκλησιαστικὰς ἐπιτοπίους ἀρχάς. Δυστυχῶς, δὲν δύναμαι νὰ παραθέσω οὔτε περισσοτέρους οὔτε νεωτέρους ἀριθμούς.

Αἱ πενιχραὶ ὅμως αὐταὶ παρατηρήσεις περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀσκήσεως τῆς σωματεμπορίας δύνανται νὰ συμπληρωθῶσιν ἐκ τῆς μελέτης πλείστων ἐιδικῶν συγγραμμάτων, περιοδικῶν καὶ ἰδίως τῶν πρακτικῶν τῶν διαφόρων συνεδρίων πρὸς καταπολέμησιν τῆς σωματεμπορίας, καθὼς καὶ τοῦ περὶ προφύλαξεως ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων νόσων κλπ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται τὸ ἀσφαλὲς συμπέ-
ρσιμα ὅτι ἡ κοινωνικὴ αὐτὴ πηγή παρουσιάζει
παντοῦ σχεδὸν τὴν αὐτὴν μορφήν μέσον πρὸς ἀπο-
πλάνησιν τῆς γυναίκος, τὴν ὁποίαν ὁ σωματέμπορος
ἐκμεταλλεύεται παντοῦ καὶ πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς
σκληρότητος καὶ ἀπανθρωπίας, ἀποφεύγων ἐπιτηδεύσας
τὴν καταδίωξιν καὶ ἀπολαμβάνων ἡσυχῶς τὰ κέρδη
τοῦ ἀνοσίτου ἐπαγγέλματός του.

Ἀπὸ τῶν 1899, ὅτε τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Natio-
nal Vigilance Association συνεκροτήθη ἐν Βρυξέ-
λαις τὸ πρῶτον συνέδριον κατὰ τῆς σωματεμπορίας,
μέχρι τοῦ 1920, ὁπότε ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος καὶ
ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, συνεκροτήθησαν πλείστα
διεθνῆ συνέδρια καὶ διασκέψεις οὐ μόνον περὶ σω-
ματεμπορίας ἀλλὰ καὶ μετὰ σχετικὰ ἄλλα ζητήματα ὡς
ἐλέγχθη ἀνωτέρω.

Ἄλλ' ἡ ἐπισημοποίησις καὶ ἡ ἀποτελεσματικότης
τῆς δράσεως τῶν abolitionistes ἐγένετο κατὰ τὴν
Διεθνή διάσκεψιν τοῦ 1910 ἐν Παρισίοις, καθ' ἣν
ὑπὸ τῶν συμβληθέντων καὶ τῶν μεταγενεστέρως
προσχωρησάντων εἰς αὐτὴν Κρατῶν, ὑπεγράφη σύμ-
βασις, κατὰ τὴν ὁποίαν καθωρίσθη ἡ ὑποχρέωσις
ὅπως συμφώνως πρὸς ταύτην ρυθμίσει τὴν νομο-
θεσίαν τῶν οἱ συμβαλλόμενοι ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τιμο-
ρίας τῶν σωματεμπορῶν γυναικῶν, ἀνηλίκων ἢ μῆ.
Τοῦτο ὑπῆρξε γενναῖον βῆμα προόδου, διότι ἐπιτετέ-
χθη ὁ διεθνὴς κοινὸς ὀρισμὸς τοῦ ἀδικήματος τῆς
σωματεμπορίας καὶ ἡ αὐστηρὰ τιμωρία του καὶ ἐτέθη
ὡς ἀντικείμενον αὐτοῦ, οὐ μόνον ἡ ἀνήλικος ἀλλὰ
καὶ ἡ ἐνήλικος γυνή, καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὴ ὑπῆρξεν ἀκου-
σίως ἢ ἐκουσίως θύμα σωματεμπορίας.

Παρὰ ταῦτα μεταξὺ τῶν δύο ἀνωτέρω συστημά-
των ὑφίσταται ἡ παλαιὰ διάστασις, στηριζομένη ἐπὶ
τῶν αὐτῶν ἀρχικῶν βάσεων, ἀφ' οὗ οἱ reglementa-
ristes φρονοῦν ἀκόμη ὅτι μερικαὶ χιλιάδες γυναικῶν
πρέπει νὰ θυσιάζωνται: 1) πρὸς προστασίαν τῆς ἡθι-
κῆς τῶν ὁμοίων τῶν καὶ 2) πρὸς προστασίαν ὅλου
τοῦ ἄλλου κόσμου ἀπὸ τῆς μεταδόσεως τῶν ἀφρο-
δισίων παθῶν.

Εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς ὅμως αὐτοὺς ἐπιτυχῶς προ-
βάλλεται ὅτι: ἡ ἡθικοποίησις τῆς κοινωνίας δύναται
νὰ ἐπιδιωχθῇ δι' ἄλλων μέσων, παρὰ διὰ τῆς καταιε-
ρώσεως ἀριθμοῦ γυναικῶν, ἀσκόπως θυσιαζομένων
εἰς πεπλανημένας προλήψεις, ἀφ' οὗ πολλάκις ἡ ἀνη-
θικότης ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὑπάρχει κατὰ μέγαν
ἐπίσης βαθμὸν εἰς τὸν ἔντιμον κοινωνικὸν βίον, ὅσον
καὶ εἰς τὸν κατ' ἀνάγκην καὶ ἐπιβολὴν ἐπαγγελματι-
κῶν ἔρωτα. Καὶ εἶναι ἀστείον σήμερον μέτρον τὸ νὰ
περιφρουρῆται ἡ γυναικεία ἡθικὴ διὰ τῆς λειτουργί-
ας τῶν οἴκων ἀνοχῆς, ὅταν αἱ γυναῖκες ἔχουν πλήρη
κοινωνικὴν, οἰκονομικὴν καὶ πνευματικὴν ζωὴν, ἀπέ-
βησαν δὲ ἐπαγγελματικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ ἀνδρός καὶ
ἀγωνίζονται, ποῦ μὲν ἐπιτυχῶς ποῦ δὲ μετ' ἐλπίδων
ἐπιτυχίας, πρὸς ἀπόκτησιν πολιτικῶν δικαιωμάτων.
Θὰ προστατεύσῃ λοιπὸν τὸν ἡθικὴν τῶν γυναικῶν
τούτων ἡ λειτουργία οἴκων ἀνοχῆς; Ἡ ἡθικὴ προ-
στατεύεται διὰ τῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς, τῆς ἀτο-
μικῆς μορφώσεως, τοῦ ἀτομικοῦ σεβασμοῦ. Ἄλλως
ἡ ἡθικὴ δὲν εἶναι δύο εἰδῶν, καὶ κοινὴ διὰ τὸν
ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα. Ἐπομένως τὰ ἴδια μέτρα
πρέπει νὰ λαμβάνωνται διὰ τὴν ἡθικοποίησιν ἀμφο-
τέρων τῶν φύλων. Ἐτέρα βῆσις τῶν reglementari-
stes εἶναι ἡ ὑγιεινὴ ἀποψις, δηλ. ἡ ἀνάγκη τῆς ὑγιο-
νομικῆς ἐπιτηδέσεως τῶν κοινῶν γυναικῶν.

Ἐν ἀρχῇ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος θεωρεῖται πολὺ σο-
βαρὸς διότι καὶ οἱ abolitionistes δὲν ἀγνοοῦν τοὺς
κινδύνους τῶν γνωστῶν νόσων αἱ ὁποῖαι βασανίζου-
ν τοὺς προσβαλλομένους ἐξ αὐτῶν ὅσον καὶ τοὺς ἀπο-
γόνους των. Ἀτυχῶς ὅμως ἡ λεπτομερεστέρως ἐξετά-
σις αὐτοῦ ὑποβιβάζει πολὺ τὴν ἀξίαν του ὅταν

ἐξετασθῇ ὁ τρόπος καὶ ἡ ἔκτασις τῆς ἐφαρμογῆς του.
Διότι ἡ ἐποπτεία ἀσκεῖται ἐπὶ τῶν γυναικῶν μόνον,
περιορισμένον δὲ ἀριθμὸν αὐτῶν, καὶ εἰς μέρη ὅπου
ὑπάρχει ὑγειονομικὴ καὶ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία, ὄχι
μόνον εὐσυνείδητος, ἀλλὰ καὶ ἐφοδιασμένη μετὰ τὴν
ἀπαιτουμένην ἐπιστημονικὴν εἰδικότητα καθῶς καὶ
τὰ κατάλληλα ἱατρικὰ μέσα.

Ἀφ' ἑτέρου δὲ πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι
τὸν ὑγειονομικὸν ἔλεγχον διαφεύγουσαν κατὰ τὸ πλεί-
στον, αἱ λαθραίως ἐκδιδόμεναι γυναῖκες, αἱ ἀσκούσαι τὸ
ἐπάγγελμα αὐτὸ καὶ ἐντὸς αὐτῶν τῶν οἴκων ἀνοχῆς.
Ἔχομεν δὲ σπουδαιότατην παρατήρησιν τοῦ Γερμα-
νικοῦ ἐθνικοῦ κοιμιτάτου κατὰ τῆς σωματεμπορίας, ἐξ
ἧς προκύπτει ὅτι γυνὴ εἰσελθοῦσα εἰς οἶκον ἀνοχῆς
σπανίως δύναται νὰ μείνῃ ἀπρόσβλητος ἐκ τῶν γνω-
στῶν νόσων μέχρι τοῦ α' τριμήνου κατὰ ἀνώτατον
ὄρον.

Ἡ διατήρησις τῶν οἴκων ἀνοχῆς ὄχι μόνον δὲν
συντελεῖ εἰς τὴν πρόληψιν μεταδόσεως τῶν γνωστῶν
νόσων ἀλλὰ τοῦναντίον διότι μαστροποὶ καὶ σω-
ματέμποροι ἕνεκα οἰκονομικῶν ἀκόμη ὑπολογισμῶν
χρησιμοποιοῦσι πᾶν θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον μέσον
ὅπως ἀποκρύπτωσι τὰς πασχούσας. Ἐπὶ πλέον ἡ λει-
τουργία οἴκων ἀνοχῆς ἐμποδίζει τὴν ἐλευθέραν ἀσκη-
σιν τῆς ἐκδόσεως, ὅποτε ἡ γυναῖκα, ἀπαλασσομένη
τοῦ φόβου τοῦ ἐντὸς αὐτῶν κεραιορισμοῦ καὶ τῆς
ὑπὸ ἄλλου ἐκμεταλλεύσεως τῆς, θὰ ἰδύνατο, ἀσκοῦσα
τοῦτο ὡς ἐπάγγελμα ἔστω, νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς
ὑγείας τῆς ἅμα αὐτὴ προσεβάλετο ὄχι μόνον χάριν
τῆς ὑγείας τῆς αὐτῆς ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ἐπαγγελματι-
κὸν τῆς συμφέρον.

Τὸ 1910 συνεκροτήθη εἰς τὴν Μαδρίτην τὸ τέ-
ταρτον Συνέδριον κατὰ τῆς Σωματεμπορίας καὶ κατ'
αὐτὸ ἐτέθη τὸ ἐρώτημα εἰς τὰ μετασχόντα αὐτοῦ
ἐθνικὰ κοιμιτάτα ποῖα εἶναι ἡ πηγὴ τῆς σωματεμ-
πορίας. Ταῦτα δὲ κατὰ μεγάλην πλειονοψηφίαν ἀπε-
φάνθησαν ὅτι πηγὴ τῆς σωματεμπορίας εἶναι οἱ
οἴκοι ἀνοχῆς. Ἀλλὰ ἡ γνώμη αὕτη δὲν ὑπῆρξε θεω-
ρητικὴ μόνον, ἀφοῦ ἦδη τὰ πλείστα τῶν πολιτισμέ-
νων Κρατῶν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο κατήργησαν αὐτούς.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν λόγοι ἡθικῆς, λόγοι ὑγιεινῆς δὲν
συνηγοροῦν εἰς τὴν διατήρησιν τῶν οἴκων ἀνοχῆς,
λόγοι φιλανθρωπίας, φιλαλληλίας, ἀνθρωπισμοῦ, δι-
καισύνης ἐπιβάλλουσιν, ἔστω καὶ μετὰ θυσίαν ἀκόμη,
τὴν κατάργησιν των.

Ἦδη πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον διὰ τῆς
λειτουργίας τῶν οἴκων ἀνοχῆς παρ' ἡμῖν ἐξυπηρε-
τεῖται τὸ συμφέρον τῆς δημοσίας ὑγείας.

Ἐν Ἀθήναις οἴκοι ἀνοχῆς ἐλειτουργοῦν κατὰ τὸ
παρελθὸν ἔτος 50, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνδιαιτῶντο 500 πε-
ρίπου γυναῖκες. Εἰς τὸν Πειραιᾶ οἴκοι ἀνοχῆς δὲν ἐλει-
τούργουν ἀλλ' ὑπῆρχον ἀνεγνωρισμένοι κοιναὶ γυ-
ναῖκες 160 καὶ 34 αἰδοὶ ἐκ τῶν ὁποίων 25 μόνον
ἐπεθεωροῦντο. Ἐπομένως σύνολον γυναικῶν, ἐπιθεω-
ρουμένων ὑπὸ τῆς ἀστυατρικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὰς
Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ, 685.

Ἐχω ὅμως ἐξώδικον πληροφορίαν ὅτι ἀρμόδιος
ὑπάλληλος ἀνέφερεν εἰς τὴν προϊσταμένην ἀρχὴν του
ὅτι δὲν ὑπάρχει ὁδὸς τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου νὰ μὴ
ὑπάρχῃ κρυφὸς οἶκος ἀνοχῆς, καὶ κατὰ συνέπειαν
ἀνεπιτήρητος παρὰ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς.

Ἐκ τῶν ἀριθμῶν τούτων ἡμεῖς ἐξάγομεν, ὄχι
μόνον εὐμενὲς πόρισμα ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῶν
οἴκων ἀνοχῆς, ἡ ὁποία ὡς συνέπειαν θὰ ἔχη τὴν ἐξα-
φάνισιν τῆς σωματεμπορίας, ἀλλὰ καὶ δυσμενεῖς
κρίσεις διὰ τὴν προφύλαξιν τῆς δημοσίας ὑγείας ἀπὸ
τῶν μεταδοτικῶν νόσων διὰ τῆς λειτουργίας οἴκων
ἀνοχῆς.

Ὁ φόβος τῆς γυναικὸς ὅπως μὴ χαρακτηρισθῆ ὡς κοινή, τὴν κἀμει νὰ ἀσκῆ τὸν κρυφὸν ἑταιρισμὸν μετὰ πάσης προφυλάξεως ὅπως μὴ ἀνακαλυφθῆ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. Ὁ φόβος οὗτος τὴν ἀναγκάζει ἐπίσης νὰ ἀποκρυπτῆ τὴν τυχὸν πάθησίν της καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὴν θεραπείαν της.

Ἐνα ζευγὸς ἀδελφῶν, συζύγων, ἀρραβωνιασμένων, ἐρωτευμένων, ὡς γνωστὸν, ἐξερχομένων εἰς περίπατον καὶ ἐντὸς ἀκόμῃ τῆς πόλεως, πολλάκις διατρέχει τὸν ἀμεσον κίνδυνον τοῦ διασυρμοῦ καὶ τῆς προσαγωγῆς εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα, ἐπὶ προσβολῇ τῆς δημοσίας ἠθικῆς. Ἐπειτα πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη τὸ θάρρος μία γυναίκα, καλῶς ἢ κακῶς δὲν τὸ ἐξετάζω, ἐκδιδομένη μὲ χρηματικὴν ἀμοιβὴν νὰ φανερώσῃ τὸ ἐπάγγελμά της καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐκ τούτου συνεπείας, χωρὶς νὰ ἀποβῆ θύμα τῶν πικρῶν ἐκμεταλλευτῶν, ἢ τῶν ἐκ συμφέροντος ἢ καὶ πεποιθήσεως ἔστω, φρουρῶν τῆς δημοσίας ὑγείας καὶ ἠθικῆς;

Ἀποτέλεσμα τῶν ἀνωτέρω αἰτίων εἶναι ἡ ἔκουσία ἐμφάνισις εἰς τὴν ἀρμοδίαν ὑπηρεσίαν πολλῶν γυναικῶν (60—70 ἐτησίως) εἴτε ἐνοχλουμένων ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, εἴτε βιαζομένων ὑπὸ τῶν ἐκμεταλλευτῶν των, ὅπως ἐπιζητήσωσι νὰ ἀναγνωρισθῶσιν ὡς κοινὰι γυναῖκες. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑγειονομικὴ ἐπιτήρησις τῶν γυναικῶν, ἐξαίρεσις τῆς ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ καὶ Θεσσαλονίκῃ ἐνεργουμένης ἐπὶ τῶν κοινῶν γυναικῶν, εἶναι ἀτελής, ἂν μὴ δι' ἄλλο τι, τοῦλάχιστον ἐλλείψει τῶν ἀπαιτουμένων ἐπιστημονικῶν μέσων πρὸς ἀσφαλῆ διάγνωσιν τῶν πασχουσῶν γυναικῶν καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν.

Οἱ ἄνδρες οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν νὰ λογοδοτήσουν σὲ κανένα περὶ τῆς ἠθικῆς των, ἅμα μολυνθῶσι, συνεχῶς μέχρις ἀποθεραπείας των ὑποβάλλονται εἰς ἔκουσίαν θεραπείαν. Διὰ τὸν δὲν θὰ συνέβαινε τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰς γυναῖκας πού ἀσκοῦσι μάλιστα κατ' ἐπάγγελμα τὸν ἑταιρισμὸν, ὅταν αὐταὶ δὲν θὰ διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ χαρακτηρισθῶσιν ἄσεμνοι καὶ νὰ ὑποστοῦν τὰς ἐκ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τούτου συνεπείας; Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην σπουδαιότατην ἐνίσχυσιν παρέχουσιν αἱ δημοσιευθεῖσαι μέχρι τοῦδε λογοδοσίαι τῶν πεπραγμένων τοῦ Νοσοκομείου Συγγροῦ κατὰ τὸ ἔτος 1910—13. Ἐκ τούτων προκύπτει ὅτι ἐνοσηλεύθησαν ἐν αὐτῷ ἄρρωστοι ἐν ὅλῳ 9481, ἐξ ὧν ἄνδρες 5692 καὶ γυναῖκες 3789. Ἐκ τῶν 3787 ἀρρώστων γυναικῶν, εἰσηλθόντες εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἐκουσίως 1048 καὶ διὰ τῆς ἀστυνομίας 2741. Ἄν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι πάντες σχεδὸν οἱ ἄνδρες ἐνοσηλεύθησαν ἐκουσίως θὰ ἔχωμεν ἄνδρας 5692 σὺν 1048 γυναῖκες ἴσον 6740, ἦτοι ἀπὸ τὸν ὅλον ἀριθμὸν τῶν νοσηλευθέντων 9481 ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀκουσίως νοσηλευθέντας μόνον 2741 ἦτοι 12 1/2 ο) ἀπέθανον τῶν 87 1/5 ο) τῶν νοσηλευθέντων ἐκουσίως. Πρὸς περισσοτέραν ἐνίσχυσιν τῶν ἐκ τῶν ἀριθμῶν τούτων συμπερασμάτων θὰ ἀναφέρω ὅτι αἱ ἐκουσίως νοσηλευθεῖσαι, ἐλάχισται ἦσαν κοινὰι γυναῖκες καὶ αἰδοί, αἱ περισσότεραι ἠσχολοῦντο εἰς οἰκιακὰ ἔργα, ράπτρια, ὑπηρέτρια κλπ. ἄγαμοι, κατὰ τὸ πλεῖστον ὅμως ἔγγαμοι.

Ἐπίσης καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ Ἀυγούστου τοῦ 1923 λειτουργοῦντα τρία εἰδικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς: 1) Βαρβάκειον, 2) Πλατεία Ἀβυσσινίας, 3) οἰκία καθηγητοῦ Φωτεινοῦ, ὁδὸς Πολυτεχνείου, ἔχομεν ἐπίσης λίαν ἱκανοποιητικὸς ἀριθμοὺς διότι εἰς αὐτὰ νοσηλεύονται ἡμερησίως 50—60 ἀσθενεῖς, δωρεὰν παρεχομένων καὶ τῶν φαρμάκων εἰς τοὺς προσερχομένους ἀσθενεῖς. Τέλος ἂν εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς προσθέσωμεν καὶ τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν πασχόντων ἐξ ἀφροδισίων νόσων πού νοσηλεύονται εἰς ἰδιωτικὰς κλινικάς καὶ ἰατρεῖα, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀκουσίως νοσηλευομένων, τῶν προστατῶν τῆς δημοσίας ὑγείας, εἶναι ἐλάχιστος.

Κατόπιν τούτων καθένας πείθεται ὅτι ἡ κατάργησις τῶν οἰκῶν ἀνοχῆς, ὄχι μόνον δὲν θὰ βλάψῃ τὴν δημοσίαν ὑγείαν, ἀλλὰ θὰ ἀποβῆ πρὸς ὄφελος αὐτῆς.

Διὰ τῆς καταργήσεως δὲ τῶν οἰκῶν ἀνοχῆς καὶ μόνον θὰ καταργηθῆ καὶ ἡ κυριωτάτη πηγὴ τῆς σωματεμπορίας, ἀφοῦ ἄλλως τε ὅλα τὰ κατ' αὐτῆς ληφθέντα μέτρα ἀπέτυχον. Οὕτω κατὰ τὸ 1914 ἐψηφίσθη ὁ Νόμος 172 περὶ προσθήκης διατάξεων εἰς τὸν ποινικὸν Νόμον. Ὁ νόμος οὗτος κατὰ τῆς σωματεμπορίας, πόρισμα βαθείας τοῦ ζητήματος μελέτης καὶ τῆς σχετικῆς συγκριτικῆς νομοθεσίας, παρέχει ἀπογοητευτικὴν ἐντύπωσιν περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητός του. Ἡ ἐπίσημος στατιστικὴ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης φέρει δύο παραβάτας κατὰ τὸ ἔτος 1914 καὶ κατὰ τὸ 1915 ἓνα μόνον!

Ἐπίσης διὰ τοῦ, πρὸς ἐκτέλεσιν Νόμου 3032 τοῦ 1922 περὶ ἀσέμων γυναικῶν, ἐκδοθέντος Διατάγματος ἀνετέθη, μετὰξὺ ἄλλων καθηκόντων, εἰς τὴν διὰ τοῦ Νόμου τούτου ἰδρυθεῖσαν Ἐπιτροπὴν πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἀφροδισίων νόσων καὶ ἡ εἰσηγήσις πρὸς τὰ ἀρμοδία Ὑπουργεῖα διὰ τὴν λήψιν παντὸς μέτρου δυναμένου νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπίσχεσιν τῆς σωματεμπορίας. Ὁδηγίαι πρὸς τὰ ἀρμοδία καταδιωκτικὰ ὄργανα ἐδόθησαν κατ' ἐπανάληψιν ἀλλὰ τὰ πρακτικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ἀποδεικνύει ἡ στατιστικὴ τοῦ 1923 καθ' ἣν ἐν μόνον ἀδίκημα σωματεμπορίας ἀναφέρεται.

Τέλος διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Ὀκτωβρίου 1922 Νομοθ. Διατάγματος ἐκυρώθη ἡ διεθνὴς σύμβασις, τῆς 30 Σεπτεμβρίου τοῦ 1921 περὶ καταστολῆς τῆς σωματεμπορίας τῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν καὶ ἐπετρόπη εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν Διεθνή Συμφωνίαν τῆς 18 Μαΐου 1904 μετὰ τοῦ τελικοῦ πρωτοκόλλου «περὶ καταστολῆς τῆς σωματεμπορίας τῶν λευκῶν».

Φρονῶ ὅμως ὅτι περισσότερον ἀπὸ τὴν Πολιτείαν εἰς τὴν κατάργησιν τῆς σωματεμπορίας ἡμπορεῖ νὰ νὰ προσφέρῃ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία εἰς τὴν ὁποίαν νὰ πρωτοστατήσουν, ὡς καὶ ἀλλαγῆ ἐγένετο, αἱ γυναῖκες ὁργανώσεις. Ἡ γυναῖκα ὅπως εἶναι χρησιμὸν ὄργανον εἰς τὸν σωματέμπορον, εἶναι ὅμως καὶ τὸ σπουδαιότερον ὄργανον πού ὄχι μόνον θὰ προφυλάξῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀποπλανηθεῖσαν ἀδελφήν της εἰς τὸν ἐντιμον βίον. Ἡ δὲ κατάργησις τῶν οἰκῶν ἀνοχῆς θὰ εἶναι ἓνας ἀληθινὸς θρίμβος τῆς ἑλληνίδος καὶ ὡς ἑλληνίδος ἀλλὰ καὶ ὡς γυναικός. Διότι μόνον διὰ τῆς καταργήσεως αὐτῶν θὰ καταπολεμηθῆ ὀριστικῶς ἡ σωματεμπορία, ἡ κοινωνικὴ αὐτῆ ἀρρώστεια πού ντροπιάζει τὸ φύλον της καὶ πού ξεχωρίζει αὐθαιρέτως τὰς γυναῖκας εἰς τιμίας καὶ ἀσέμους. Θὰ παύσῃ δὲ εἰς τὸ ἔξης ἡ γυναῖκα νὰ εἶναι ἐμπόρευμα στὰ χέρια ἐνὸς οἰουδήποτε ἀχρείου ἀέργου, καὶ θὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀτομικὴν της ἐλευθερίαν καὶ αὐτοδιάθεσιν. Καὶ ἔτσι δὲν θὰ εἶναι πειὰ ἡ γυναῖκα τὸ ἐμψυχο κοινωνικὸ κουρέλι, ἡ στιγματισμένη μὲ τὸ ὄνειδος τοῦ ἀσέμου, προκαλοῦσα τὴν ἀποστροφὴν συγγενῶν καὶ φίλων-ἀμαρτία ζωῆς. Καὶ ἂς μὴ λησμονεῖ κανεὶς πῶς τὸ παραστρατημένο αὐτὸ παιδί ὀλημερίς τὸ κλαίει Μάνα καὶ Πατέρα, βαστώντας κρυφὰ τὸν πόνο τοῦ χωρισμοῦ καὶ τῆς καταπτώσεώς του. Διότι καὶ ἂν ἐκεῖνοι θέλουν καὶ ἂν τὸ κορίτσι τους θέλῃ νὰ ἐπανέλθῃ στὸν ἐντιμον βίον, δὲν μποροῦν διότι πῶς θὰ ἀντιμετωπίσουν τὰς κοινωνικὰς προλήψεις, ἀφ' ὅτου αὐτὴ ἡ Πολιτεία ἐστιγματίσει τὸ κορίτσι τους μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀσέμου; Ἔτσι ἡ γυναῖκα ἢ ἄσεμος, ἢ κοινή, εἶναι καταδικασμένη νὰ ζῆσῃ γιὰ πάντα στὸν οἶκον ἀνοχῆς, στὴν ἀτιμία.